

„Să vă iubiți unul pe altul! Precum Eu v-am iubit pe voi, așa și voi să vă iubiți unul pe altul!” (Ioan 13,34)

Publicație săptămânală pentru întărire sufletească

web: poienita.mmb.ro | mail: parohia.poenita@yahoo.ro

www.facebook.com/parohiapoenita

Duminica a 18-a după Rusalii

Care este locul icoanei în casă?

Este bine să avem în fiecare cameră câte o icoană. Locul icoanei în casă este pe peretele de răsărit. Pe peretele cu icoana nu trebuie să mai punem nimic altceva, pentru că atenția noastră să nu fie atrasă de alt lucru atunci când ne rugăm în fața icoanei și pentru că nu este bine să punem alături de icoană lucruri care nu au legătură cu aceasta.

Punem icoana la răsărit pentru că ne rugăm întotdeauna cu fața la răsărit, și la biserică și acasă. Răsăritul, locul de unde ne vine lumina, este semnul lui Dumnezeu, al Mântuitorului Hristos, numit în rugăciunile Bisericii Răsăritul cel de sus, Soarele Dreptății, etc. Apoi, lumina este semnul lui Dumnezeu, al binelui și al lucrurilor bune care se fac la lumina zilei, în timp ce apusul, întunericul este semnul răului și al lucrurilor care se fac la întuneric.

Deci, trebuie să avem grijă să așezăm icoana la răsărit, pentru a ne închina cu fața la răsărit. A fost un timp când unii dintre creștini țineau icoanele ascunse,

după ușă, în vreun colțisor sau chiar în șifoniere sau în valize. A sosit timpul să scoatem icoanele la vedere și să le așezăm unde le este locul.

Coman Constantin

Ghidul practic al creștinului ortodox,
Editura Bizantină, București, 1997

Filă de Sinaxar

Sfânta Muceniță Tecla

Sfânta Muceniță Tecla este prima femeie martiră pentru Hristos. În Sinaxarele Bisericii este socotită întocmai cu Apostolii. Sfânta Tecla s-a născut în cetatea Iconiu, din părinți păgâni. S-a logodit cu Tamir, un tânăr de neam bun, în timpul în care la Iconiu sosise Sfântul Apostol Pavel, împreună cu Varnava, că să predice Evanghelia.

Ascultând timp de trei zile și trei nopți cuvântările acestuia, Tecla s-a convertit la creștinism și s-a hotărât să ducă o viață de feciorie.

Mama sa, auzind că nu mai dorește să se căsătorească, a bătut-o, a torturat-o și a înfometat-o. Pentru că nici după aceste chinuri nu a făcut-o să lepede credința în Hristos, mama sa a dat-o pe mâna judecătorului cetății și a cerut să o ardă în foc, invocând că nu este fiica ei, ci este „ramură uscată și

blestemată odrasla”. A fost aruncată în foc, dar a ieșit nevătămată.

Sfânta Tecla l-a urmat pe Pavel la Antiohia, iar aici un tânăr și-a dorit-o soție. Pentru că a fost refuzat, acesta a acuzat-o în fața conducătorului cetății că este creștină. A fost aruncată la fiare, dar animalele nu s-au atins de trupul acesteia.

Primind binecuvântarea Sfântului Apostol Pavel, s-a retras într-un loc pustiu, la Maloula, oraș situat la 70 km vest de Damasc, în Siria. Pentru credința ei, Dumnezeu i-a dat darul vindecării bolnavilor, iar toți cei care ajungeau la peștera sa, primeau tămăduire de orice boală erau cuprinși.

Vracii din Maloula i-au ridicat pe localnici împotriva ei. Dorind să scape de răutatea acestora, Tecla s-a rugat și, în urmă rugăciunilor ei, stânca să despicat și i-a devenit mormânt.

Acoperământul Maicii Domnului, mângâierea lină a toamnei

Este începutul lui octombrie și, cu toate că temperaturile par să prelungească sezonul estival, calendaristic ne aflăm în plină toamnă. Fine neguri dimineața pe piscuri de brădet sau pe colnic, amiezi încă însorite, amurguri sfârșind în culoarea rumenului, seri ce răcoresc văduhul ne vestesc că toamna își continuă domnia. Lumina s-a schimbat în strălucire, nori învâlmășiți scuturând ploi molcume își fac apariția tot mai des pe cerul odinioară înfierbântat, scorjindu-i albastrul sidefat spre a-l îmbrăca în plumburiu bacovian. Dealuri zgribulite și golașe, câmpuri părând altădată un covor verde acum stau zdrențuite, ostenite după o vară toridă cu prea puțină apă, așteptând binecuvântarea ploilor în timp ce frunzele vestește oftează adânc, sub călcâiele timpului ce se deapănă neînduplecat.

Luna lui Brumărel debutează cu o frumoasă sărbătoare închinată Fecioarei Maria – **Acoperământul Maicii Domnului** – menită parcă să roueze curgerea anotimpului colorilor cu a Născătoarei de Dumnezeu necontenită ocrotire. Față de sărbătoarea de la început de octombrie evlavia poporului drept-credincios s-a intensificat de-a lungul timpului, încât astăzi apare trecută în calendar cu roșu, ajungând astfel o sărbătoare cu tinere. **Din punct de vedere istoric**, celebrarea ne amintește de o minune petrecută în biserica Născătoarei de Dumnezeu din cartierul Vlaherne al capitalei Imperiului Bizantin, Constantinopol, chiar pe 1 octombrie, anul 911, în timpul domniei bazileului Leon al VI-lea. Potrivit tradiției, Sfânta Fecioară Maria s-a arătat în slavă cerească Sfântului Andrei cel nebun pentru Hristos și ucenicului său, Epifanie. Cei doi cuvioși au avut această vedenie după o priveghere de toată noaptea săvârșită în biserica din Vlaherne, ctitoria Împărătesei Pulheria și a soțului ei, Marcian. După finalizarea dezbaterilor Sinodului IV Ecumenic de la Calcedon, cei doi împărați au ridicat în cinstea Maicii Domnului mărțul locaș numit Panaghia, iar la sfințire au primit de la Patriarhul Iuvenalie al Ierusalimului un odor de mare preț ce a aparținut Născătoarei de Dumnezeu: cinstitul ei Acoperământ sau omoforon. Vălul, numit și maforion, era o țesătură lungă, acoperind capul și trupul femeilor până la genunchi; în Orient, veșmântul respectiv aparținea fecioarelor consacrate, fiind purtat, desigur, și de Maica Domnului în timpul viețuirii sale pământești.

Biserica și neprețuitul acoperământ al Maicii Domnului au jucat un **rol important în istoria câtorva secole a capitalei Bizanțului**. Potrivit tradiției, Maica Domnului, prin cinstitul ei omofor, a apărat Constantinopolul de o sumedenie de primejdii majore, printre care năvălirile mai multor popoare ce râvneau să ia în stăpânire Noua Romă, după cum fusese supranumită capitala Im-

periului Roman de Răsărit.

Având o deosebită evlavie față de Acoperământul Maicii Domnului, mult norod venea în biserica Născătoarei din Vlaherne ca să-i mulțumească pentru necontenitele binefaceri. Așa s-a întâmplat și în acea memorabilă noapte de **1 octombrie 911**, când biserica era plină de credincioși veniți să-i înalțe cântări de laudă Maicii Domnului. După îndelungi rugăciuni, Sfântul Andrei și ucenicul său Epifanie au văzut-o pe Născătoarea de Dumnezeu că a intrat în biserică și, îngenunchind, s-a rugat stăruitor pentru lume, încât lacrimile îi șiroiau pe luminata-i față. Sfârșindu-și ruga, s-a ridicat, apoi a desfăcut strălucitorul său Acoperământ și, desfășurându-l cu o impunătoare măreție, l-a ținut întins cu mâinile sale neprihănite, acoperind cu el întreg poporul aflat la priveghere.

Grecii au păstrat vie **amintirea minunatei arătări a Născătoarei de Dumnezeu** din biserica Vlaherne cu precădere în mediul monahal, mai ales în Sfântul Munte Athos. Însă, începând cu 1952, sărbătorirea Acoperământului Maicii Domnului s-a mutat pe 28 octombrie, ca să comemoreze astfel respingerea atacului italian asupra Greciei, din 1940, din cadrul luptelor ultimei conflagrații mondiale, reușită atribuită Născătoarei de Dumnezeu.

În **tradiția slavă**, sărbătoarea s-a ținut cu foarte multă evlavie încă din secolul al XII-lea. Slujba zilei a compus-o, surprinzător, nu un călugăr, ci un mirean, prințul Andrei Bogoliubov (cel iubitor de Dumnezeu), care a și ctitorit un mărțel locaș de cult în cinstea Acoperământului Maicii Domnului, cunoscut sub numele de Catedrala Acoperământului (de pe râul Nerl, din localitatea Bogoliubovo, Rusia), inclus actualmente în patrimoniul

mondial UNESCO. Deoarece a apărat Ortodoxia cu prețul vieții sale, Biserica Rusă l-a trecut pe Andrei Bogoliubov în rândul sfinților, pomenindu-l în fiecare an pe 4 iulie.

În spațiul românesc, **sărbătoarea Acoperământului Maicii Domnului, numită popular Pocrov** (de la termenul slav „pocrov”, însemnând „acoperământ”), a pătruns pe filieră rusească, înrădăcinându-se în conștiința Bisericii străbune. Vechimea ei ne-o confirmă și **numele primei zile din octombrie** a calendarului popular: „**procoavă**”. În numeroase biserici de pe cuprinsul pământului românesc, în orașe, în cătune îndepărtate ori în așezămintele cenobitice, poporul cel iubitor de sfințenie se adună spre a proslăvi ziua închinată Maicii Preacurate și, mai ales, spre a-i mulțumi că nu contenește a se ruga pentru noi, ocrotindu-ne pe toți cu mila și iubirea sa.

Condacele și icoasele Acatistului Acoperământului Maicii Domnului sunt rourate de slava smereniei Maicii Domnului, rezonând intens în inimile noastre, făcând ca dragostea și preacinstirea față de Împărăteasa Cerurilor să se contopească în chip tainic, spiritual, ajutându-ne să ne legăm viața și mântuirea de Maica Preacurată, care ne veghează tuturor drumul către Împărăția Cerurilor.

Să prăznuim, așadar, ziua, aducând Preasfintei Născătoare de Dumnezeu cântări de laudă, mulțumindu-i pentru prea marea ei milostenie arătată neamului creștinesc și cu tot dinadinsul s-o rugăm ca, acum și întotdeauna, cu milostivire să ne acopere pe noi cu Sfântul său Acoperământ.

Arhimandritul Mihail Daniliuc
Sursa: *Doxologia.ro*